

Stofna

Viðgerðis af "Oddi".

Summardagurinn 7. júní 1896 er einn hinn bjartasti og blíðasti á þriðjungi minni. Það var mánudagur í Gyra-arkli, það er þetta á vera háinu. Stundu fyrir hádegis gætti ég niður í bruggju; sé ég þá 3 menn í sundi í lóninu undan bruggju sporinnu og hefði ég eigi séð sundtöð manna áður. Menningin voru þeir Ól. Þórisson, síðan lokinn að fjórðungi, Einar, Einarsson in. verslunarmáti, í Selfossi og Einar, s.ét. Oddsson (d. í Þómas Gyro. 5. nóv. 1920). Var þá hálf afallinn sjór, og sé ég vel til botns í lóninu og til burtu þeirra félaga allra; en sjálfur stundir ég elti á sundi og komst á milli eina.

Um hádegisbilið fór ég í kirkju og um sama leyfi fóru margir félagar mínir í "nítíu ártíu ártíu" að skiphöfnum, austan Stórnýsjar; þeir komu þeir aftur kl. nál. 7 um kvöldið og höfðu þá áður í, þeir stípu eitt gæst motta í lóninu lengst viti undan höfðinu; þá einbáturinn Oddur átti að selja. Það er draga um í höfu, kl. 10-11, er flöt vöri komið. Þessum voru þeir nammur aðinu til þess að hafa vel bátinn; en til þess þurfti þess að stunda kúðingun.

Ég var í stórnýsjar árnýsjar (frá 1892-1902) með þeim Kristján Jóhannsson og Guðjóni Ólafssyni, en báðir voru starfsbóndur mínir við Rafólus verslun. Ágreiddur var í stórnýsjarinn var að kvöldi dags, við dag kvæm, en einn þeirra í summardagum frá kl. 8 að kvöldi. Þó þá offat 200 í, að sveitarmenn höfðu engu þessa til þess að leida kvöldaggreiddum; stíldu þeir eftir báttum sínum, þessinga og flöggu til aggreiddur í summardags kvöldum og voru þess undan undir undir þótti áða annari gærd er tilfellið.

Um kl. 7 1/2 voru skipsmenn þeir, skipstjórn, stýrimenn, vélstjóri bátinn, 200 og höfuðgæmdu, en stípuðu áttu að selja, til burtu, og gætti ég niður í stjórndahlid, enda áttu ég í sparisjóðs aggreiddum um leid. Við hlidid var fjálli manna, og áttu nokkur þeirra með bátum, sér til skemmtunar, en stípuðu vöri drögid um, í 200 góðu vöri. Þessi er þá við nokkur þeirra: "Gæmdu vöri um að megalara með glettu, en það er þetta, þetta er en í leid upp í sparisjóð, og þar verð ég að mæta stund víslega."

"Londur bara með!" segdu þeir.
"Áh, það gæti ég elti, þetta er en með 200 milt þessinga í mér, sem ég þarf að stíla."
"Jón gætu báðir einhverjum að fara þá af þess glettu með þessu í sparisjóð; þess aggreiddað 200 allt, hann Kristján og hann Guðjón fyrir sig," segdu þeir. "Vertu mí elti að selja þetta"

Syris þig; komdu bara með!

"Þú, ég þer elsket með glettur!" sagði ég ábrúðid mér. - Þú svo dröfla lang stund. Hægti
ég þá helta um það, hvort nokkur veður voru til þess, að ég gæti farið með þeim; Ad vinnu
var ég með stóru yfir allt það, sem af gæðu þess í stjórnum, þeimigana í brifa-misögnum,
- und lofsins. Vinnu- og allt var í lagi", en - ég sá engan í höpnum, sem ég gæti falið
þetta svo öruggt voru. Sagðu þú einhver:

"Hættu þú! Hann er hann Ólafur Guðason; þú gættu bidd þann þess þetta, og komdu
má með! - Vid kemdu á fara!"

Hannur Ólafur þá fram í höpnum og soyr:

"Þú er vel kominn, að ég gæti þetta þess þess þess, svo þú gættu farið með þeim."

"Þú, ég má elki fara. Og gættu elki farið!"

"Þú irdur elki hannur Ólafur þess þess, eða hvað?" sagði þú einhver í höpnum.

Þetta hét eitt! Og þú; nefnið og engum þess, en Ólafur og sagði: "Þú, þetta
þú und þess þess; stíðdu það og biddu af þess þess. - Og verdu á fara!" Og
svo hlýðs ég á elki hannur undur þess þess. - Vestur af þess þess sem stíðdu
þess þess, svo sem Ólafur þess þess, milli þess þess og þess þess þess þess þess, og
má ganga um þess þess þess, þess þess þess þess, en þess þess þess
þess þess, en vondu þess þess, þess þess þess, þess þess þess þess og þess þess -

Stíðid, sem baturinn átti að droga um, var eitt híd stórt þess, en sigldu til þess -
þess í þess árum; það hét "Zephyr", en það þess þess þess þess. Þú var þess, að þess
þess í þess þess, en "Zephyr" var nefnið, þess þess þess þess, en þess þess þess
eitt þess þess þess, og þess þess þess þess þess þess þess þess þess, þess þess
þess "Zephyr", og þess þess "Zephyr" ("Zephyr"). Stíðid þess: "Zephyr" hét þess þess og þess þess
þess þess í þess: Þess þess þess. Stíðid þess í Oddi var þess þess (þess
þess) og þess þess þess var þess þess, þess þess þess þess og þess þess, þess þess
þess þess, þess þess í þess þess. Þess þess þess, en þess þess í þess þess þess þess
þess þess (þess þess, þess þess, "þess þess", og þess (þess þess þess þess, þess þess))
Vottu þess þess allir með í þess, svo og þess þess o.fl.

Þú var þess þess þess

Förum við svo í það stípið er vortast var og vör Oddi og súðaldum kvöldverð; síðan var farið út í Odd og laf í ein sundinum. Fór í þá undir fjölgur, að hafa við feldtröu gamla, þó enn sáit næmest grilla út í Lophyr úti við höfðstúlinna þegar ég kom í fjölgur upp, sá ég Bach og ft. liggja frá hálfsofandi í mottum og þöllum, og sinni þó þeim eltri, en enn léid og ég gætti fram eftir fjölgurum. Vard mér lítið upp til stíps þess (Þrúthjansens) þar sem hann stóð við stípið og kalla í þá til hans og segi: „Hvor langt þar er til þi....?“ Meira féll í eltri sopt, þó í samu líli hafði ég stípið fari á gildan vörðeng, en í þessum lá, og lýptet svo hátt í loft upp, að ég kom eltri við vörðstokkinum, en ég hændist út á frammanum og vissi við eitthvað um mig, að ég var farinn - ad eynda!

Á léid minni út í sjóinn og íðna en flaugad var komid, eða svo langt að ég sýkta, hefti ég gleypt svo mikil loft í lungnum, að ég flaut eins og flóthart í sjónum og síðan, en ég fór að sóðlva, gætti ég þess eins, að gleypta svo mikil loft í lungnum, sem mér var nump og halda vörð í mér andanum sem langt og þessu mér hann sem best. Þetta vard mér að góðu, jafwel stótt og gædi mér lílla þess fyrri þó. Og var in ogður og öruggur um mig og minn hagna, þó ég var ad eynda, og stórum mér líd vörð við að eða „kinnstí“ þó, en ég stóttist hafa lott af fjölgurum minnum um hádegisbilið í morgun. Við þetta voru þessum minna bændur ar, endasá ég, að ég var ávakt að farlogjart Odd, og að hann fór sínu ferda, en ég minna.

En ein gætt í eltri haldið mér uppi, í sundinum; ég fór að sóðlva undir yfir vörðid. Það var stutt stund, og en ég kom upp, þannig ^{ad} fjölgur minni voru aði þessu: Eg stóð upp á endanum, en þá hefti ég séð til sundmannanna þess um daginn, að þess lögur floti í sjónum. Hvað var að? Skóttis og þessu! Eg lét þi vinstri fót minn í högra hni mitt og reyndi að ná hönum af mér. Hann var fastur, og við þessa tilvinnu sótt ég í annað sinn. Það var eltri löng stund, en þó lengi en þinn fyrri og mi fót í miðloft að verða mér til Goga og þessu - líklega þi eltri sundmanni þess (?) - H. a. þannig að þessum minn í högra þessu þessu var að fara fram og þessu minn. Eg fléddi hönum með þessu mitt í sjó, og en hann þar síðan, þó eltri helpi ég heyr, að hann hafi fandi þessu minn

hann er ar maga en halsalls sidan! Enn sattu og i fjöldi sanni, en en og kom upp,
 sé og, ad Oddur er kominn svo sem Oðfadrinn farlaft frá mér ^{ad} og báttu kemur frá hon-
 um Stelli bóandi i fjórar árar og stefni þeim i mig. Hugsadi og þá, en sagdi við
 sjálfan mig: Hveða bjáan er en þetta? - Þetta þeir ad róa ofan i manni, sem er ad
 synda? - Gad er vissara ad verda elti i vozi fyrir þeim? - Hæri en þad mi
 sjónuminum! -- Og fer til botus og geng i land! --

"Til botus" þarna, von ad vissu um Oðfadrinn, og ad ganga i land var vandaleit,
 þvi ég vissi, ad elti vori svo djúpt á "Hellið", ad þad vori eigi vortar. En ad þad vori
 i margra sjónuminum farlaft, hugsadi eg elti þi ^{um} Stundina, þvi eg var ad synda og þad
 og elti svoa vel. Þáfurinn var svo ad segja kominn ofan yfir mig og þetta i þessum, sem
 við Stigrid sat, Jóhansen (Niels-Jóhansen); hann var eitthvad ad þatu með hendi
 og katta, en þad heyrði og elti, en þad ríndi frá þvi, ad hann vori ad segja mér, ad "fara þi",
 "verda elti fyrir þeim" - "þvi og stá elti verda fyrir ykkum, drangir! hugsadi eg,
 steypti áttum, "sund þáttum" - en viti manni! Eg veit elti fyrir þi, en ad þessu
 er i hárd i mér og og drangium uppi bót. Sé og þi fyrst hvers kyns var og vand svo
 haddur, ad eg hugsadi um þad eit, ad steypta mér útbýrdio aftur. --

Þáfurinn flutti mig i Odd; var og lótið midan i vélarinn, held ofan i mig ^{útbýrdio} ~~útbýrdio~~
 rómur blöndu, svo hálta, sem og þolli, þvi og stalf - of bráttu!

Svoaf og svo þarna i stigi til Kl. 2, en er þeim kom, hóf þi koman min veldad
 elti mér, angistarfull mig og, og elti við ad þi en seint og sidan mér; ad þi hefði þad mér!
 og, aldrí i spari þiðinn komid, og þið en þi ad fangid frá mér. Þáfurinn við þi verid minni
 sjó mánuði i fjórabandi.

En þad er frá Odd-manninum ad segja, ad þegar þeir sá mig falla útbýrdio, fólu þeir til
 ad ná Stigrid þessum, þessum uppi i hendi og stáru ^{þeir} hann ofan i svarti, mómunda hann
 minnum og í þi; Niels-Jóhansen fyrir þeim; var þad hann, sem steypti mér útbýrdio og náði
 i mig, enda var eg ad ein undir yfirbordinum og sí hann glóta i mig áður en hann fór útbýrdio,
 og þann mig þvi brátt og.

Þessi þi hefði "sund kemst þu" fyrst um drangium, og svo þad, ad og sags aldrí sjó,

